

Câinele moare de drum lung și prostul de grija altuia!

Motto: Dacă vrei să presari ghimpi pe drumul altuia, ai grijă să
umbli încălțat.
Proverb indian

Mircea Sârbu
Februarie 2021, Curtea de Argeș

Seria: "Zicale populare tălmăcite"

Cuprins

De ce prostul moare de grija altuia?	3
Cum să evităm implicațiile altora?	8
Cine ne sunt prietenii adevărați?	12
Remember	14

De ce prostul moare de grija altuia?

Suntem, în momentul de față, puși în fața unei situații inedite. Zicala face referire la două entități ce aparțin unor regnuri diferite. Pentru a înțelege mai ușor tâlcul acestei zicale, propun să identificăm participanții și să le construim profilele lor. Pe baza acestor profile ne va fi comod să analizăm comportamentul lor în diferite situații. Cele două entități supuse analizei sunt: câinele și prostul.

Așa cum se știe câinele este un animal fidel și ascultător, fiind cel mai bun prieten al omului. Dacă i-ai spus să plece undeva, el se va duce. Chiar dacă drumul e foarte lung, câinele este gata să-l parcurgă chiar cu riscul că va muri. Câinele e credincios. Odată ce te-a recunoscut ca stăpân, el va fi lângă tine și la bine și la rău, și când poți să îi dai mâncare și când nu. Sunt cunoscute cazuri când un câine căruia i-a murit stăpânul, nu s-a mișcat de lângă mormântul acestuia luni întregi, așteptând să se întoarcă.

Acum că ne-am convins de loialitatea câinelui, care e în stare să moară din dorința de a își ajuta stăpânul, hai să vedem, în antiteză, cum se comportă un alt gen de "prieten" ce se substituie în sfătuitoarea noastră de taină. De cele mai multe ori, acesta preia sarcina celui de al doilea personaj din zicala de care ne ocupăm. Acesta e "prostul" care de cele mai multe ori are are și mult timp liber și mintea odihnită.

Acest proverb ar trebui să îl știm fiecare dintre noi pentru că, vrem nu vrem, lumea din jur trebuie să își bage nasul în oalele noastre. De ce? Nu cred că este vorba neapărat de curiozitate, însă omul care este curios, de felul lui, trebuie să își pună întrebări și să comenteze la adresa altora fără a fi, de cele mai multe ori, în cunoștință de cauză sau întreat. Nu ar trebui să dăm atenție prea mare acestor persoane, însă când încep tot mai mulți să comenteze deciziile pe care le luăm, apare un serios semn de întrebare: "Care e rolul lor în viața noastră?".

De obicei, ei, ca niște „prieteni adevărați”, încep să ne învețe și să ne sfătuiască ce și cum să facem, fără să le fi cerut cineva părerea. Se simt oarecum "obligați" să intervină cu sfaturi, chiar dacă nu cunosc toate circumstanțele, de parcă ei ar fi trecut fix prin aceleași situații sau au interacționat cu același tip de persoane.

Sunt mulți cei din jurul nostru care au impresia că știu ce-i mai bun pentru noi, deși viața lor poate fi descrisă ca un dezastru cu majuscule. Au impresia că au soluții pentru orice, chiar dacă nimeni nu i-a văzut vreodată să rezolve vreo problemă altfel decât cu scandal.

Iar atunci, bineînțeles că nu putem vorbi despre o soluție, ci de un compromis pe care îl face una dintre părți, de obicei cea mai deșteaptă. Liniștea care se așterne peste experiența trăită nu face decât să prevestească furtuna. O furtună mare și urâtă care se lasă cu multă ură de ambele părți. Discuțiile pe argumente de bun simț nu își mai au rostul. Ei atâta știu: că trebuie să se amestece în viața ta cu orice preț, argumentul suprem fiind acela că sunt mai "bătrâni" și vezi Doamne, au experiență. Nu contează că

Îți strică liniștea din familie, nu contează că tu pur și simplu vrei altceva și că ai o altă optică asupra situației, nu contează că vei ajunge să-i disprețuiești, contează doar să se impună. Atât! În numele binelui absolut, desigur, chiar dacă binele respectiv pentru tine este un mare rău. Minte lor este atât de îngustă încât nu văd dincolo de propriile concepții. De asta au și o viață tristă, plină de regrete. Lumea poate fi și altfel. Dar nu, ei nu pot să o vadă decât prin ochelarii de cal prin care își trăiesc viața mediocră. De obicei sunt acele persoane care nu mai au vise, au doar certitudini, certitudini care de cele mai multe ori nu au un corespondent faptic, fiind de cele mai multe ori rodul propriilor iluzii.

Nimic nu le afectează obezitatea ego-ului supradimensionat care se revarsă în toată plenitudinea sa peste o modestie teatrală, ipocrită care frizează ridicolul. Și ca spectacolul să fie total, îl poartă și pe Dumnezeu în gură, exact ca și cum ar purta o bucată de șuncă afumată, care e bună la gust, dar nu te înduri s-o înghiți că e prea grasă și se face rău.

Toate acțiunile lor îndreptate împotriva voinței tale sunt făcute în numele Lui, ca și cum Dumnezeu chiar ar vrea să te vadă în ciudat și plin de draci, ori ar vedea în domniile lor vreun strășnic apostol, un fel de purtător de cuvânt al său.

Le garantez că dacă Dumnezeu ar vedea în ei altceva decât niște farisei, ar fi avut o viață împlinită. Așa, plini de frustrări ca un mușuroi cu furnici, nemulțumiți de propria viață ca pământul de secetă, au grijă să-și ofere satisfacții de-o clipă frecându-ți viața ta folosind "șmirghelul întrajutorării". În viziunea lor, ei doresc, chipurile, să îți îmbunătățească viața. Treaba e că viața ta nu-i o coadă de topor sau de sapă ca să rămână fină, lipsită de asperității, ci este compusă din sentimente, trăiri și experiențe care odată zgâriate, nu se mai repară ușor. Când ai de-a face cu astfel de oameni nici măcar nu știi dacă să-ți fie milă, silă, sau să vomți. Prima și cea mai sănătoasă reacție este să le dai cu ceva în cap pentru a scăpa lumea de niște uscături. Ce folos că ajungi să faci pușcărie, chiar dacă prin acțiunea descrisă mai sus faci, de fapt, un bine public.

Ideea cu " să le dai cu ceva în cap" nu este altceva decât o metaforă. Sper că nici-un cititor al rândurilor mele să nu înceapă acum să "facă curățenie" în jurul său, deoarece avem mult prea puține locuri de odihnă în închisori. Am vago impresie că și acolo va fi nevoie să " să le dea cu ceva în cap" unor colegi de celulă.

Tagma aceasta a "proștilor" este răspândită și gata oricând să "îți sară în ajutor". Gândind mai profund, remarc că aceștia au devenit practicanți ai unei noi meserii, cea de "sfătuitori de ocazie", neînscrisă deocamdată în codul CAEN. E foarte interesant faptul că există oameni care consideră că sunt o enciclopedie ce acoperă absolut toate domeniile vieții curente, fiind astfel apți să dea sfaturi, zic ei competente, în absolut orice domeniu.

Să încercăm acum să identificăm cauzele care duc la apariția acestor binevoitori.

Una din cauze poate fi propria frustrare. În topul efectelor frustrării pot fi menționate acțiuni pe care de cele mai multe ori le trecem neobservate. Astfel, putem enumera simptome de genul:

- bârfește.
- înfierează oamenii, din dorința de a vedea războiul apărând.
- disimulează. Frustratul are backup la fiecare posibil răspuns.
- se folosește de slăbiciunea celorlalți ca să descopere, chipurile, soluții simple de rezolvare, spunând cum le-a găsit el singur.

Păi să încercăm să pătrundem în universul unui frustrat.

Frustrarea este stare afectivă negativă provocată de privarea subiectului de bunuri, drepturi cuvenite, precum și apariția neașteptată a unor obstacole reale sau imaginare în atingerea scopurilor, aspirațiilor și dorințelor. Frustrarea este susținută în general și de o formă de invidie.

Conform Teoriei frustrare-agresivitate (J.Dollard), agresivitatea este întotdeauna o consecință a frustrării și frustrarea conduce întotdeauna la agresivitate dar și la tristețe și depresie. Astfel:

- Agresivul înlocuiește afirmarea de sine cu agresivitatea, mai ales atunci când ține cu tot morțișul să își impună punctul său de vedere, indiferent de părerea celui luat în colimator, devenind aproape sinonim cu "prostul" din zicala pe care o analizăm.
- Acesta își exprimă gândurile și sentimentele cu fermitate, rămâne pe poziție în apărarea părerilor sale în mod inadecvat, încălcând drepturile la propria opinie a altor persoane.
- Frustratul manifestă lipsă de înțelegere față de nevoile celor din jur, prezentând intolerantă față de erori, atacă, amenință, vulnerabilizează.
- Este incapabil să negocieze deschis, nu face compromisuri, câștigă forțându-l pe celălalt să piardă.
- Obține satisfacție cu prețul unei conflictualități permanente, specifică persoanei agresive.

Sentimentul de satisfacție încercat se datorează sentimentului că-i ține pe ceilalți sub control, are siguranța satisfacerii nevoilor materiale și a obiectelor materiale dorite cu prețul unei stări de tensiune permanente menținute artificial în mediul în care trăiește.

- Acesta este în incapacitatea de relaxare, agresivul stă pregătit în permanență să atace.
- Este lipsit de confort emoțional pentru că frica interioară este depășită prin agresivitate.

Controlul anxietății prin acest tip de comportament agresiv se face cu consum energetic. Agresivul își impune să fie mereu în tensiune, este practic modalitatea de a-și reprima temerile față de ceilalți, agresivitatea sa provocând în ceilalți motive să-l

determine să se simtă tensionat.

Agresivitatea este o formă de comportament ofensiv consumat în plan verbal sau acțional, este o reacție a subiectului la o opoziție reală sau imaginară a celorlalți. Agresivitatea se poate declanșa gradual la cei care sunt "furnizori de sfaturi". Aceștia emit sfaturile, inițial, pe un ton moderat care crește în agresivitate funcție de reacția celui căruia îi sunt adresate sfaturile, ajungându-se la forme violente uneori.

Dintre formele de agresivitate, cea mai răspândită este agresivitatea verbală. Agresorul se face temut printre semenii săi datorită agresivității sale verbale, și nu-i poate ține piept oricine.

Agresivitatea directă are ca obiectiv rănirea, distrugerea adversarului ca formă de manifestare a mâniei, de cele mai multe ori prin emiterea unor sfaturi ce par la prima vedere benefice interlocutorului, dar care, conștient sau nu, ascund interese ce sunt foarte greu desconspirate. De multe ori, agresorul este inconștient de natura acestor "sfaturi", ele fiind izvorâte din "scenarii" imaginare, create în subconștientul celui care oferă sfaturile. De ce pleacă din subconștient? Deoarece acolo se găsesc credințe care generează invidie.

Comportamentul agresiv poate fi învățat indirect prin observarea bunicilor, părinților (modele parentale) dar și direct prin învățare prin recompensă și pedeapsă. Factorii ce influențează agresivitatea sunt atacul sau provocarea directă fizică sau verbală.

Agresivitatea poate fi influențată de trăsăturile temperamentale și de personalitate precum și de căldură, aglomerație, consumul de alcool, prin reducerea lucidității.

Agresivitatea este influențată de surse ce țin de reactivitatea individului la incitațiile mediului, de stress. Dar să ne oprim câteva momente la relația frustrare - invidie.

Această relație stă la baza sindromului "bunului sfătuitor", sindrom care face ca acești oameni să se confunde până la identificare cu "prostul" din zicala noastră. Trebuie remarcat faptul că această simbioză între frustrare și invidie are loc departe de conștientul individului, de aceea de cele mai multe ori nu poate fi controlată prin logica conștientului. Procesul are loc în adâncul subconștientului, deci departe de a putea fi identificat.

De cele mai multe ori, oamenii oferă sfaturi nesolicitate lor. Aceste sfaturi nu se emit pentru că ar simți că persoana care le primește ar avea nevoie de ele, ci datorită faptului că doresc să se găsească permanent în "luminile rampei". Fără să își propună neapărat asta, cei mai mulți oameni sunt invidioși pe reușitele altora și reacționează din instinct, conduși de propriul ego.

Cred că sunt două motive pentru care oamenii oferă sfaturi nesolicitate.

- Oamenii simt nevoia să dea sfaturi nesolicitate pentru a masca propriile eșecuri.

Toți avem impresia că suntem cei mai buni în ceea ce facem, că știm de toate și că putem face orice. Cumva, doar ghinionul sau niște factori externi ne-au împiedicat să avem succes, dar noi suntem acolo, pe muntele Olimp și bem ambrozie cu Zeus.

Când prindem pe cineva care ne povestește că e într-un moment greu, nu ne putem abține să nu-i dăm sfaturi. De fapt, sfaturile respective nu sunt pentru persoana care le primește, ci pentru noi. Să arătăm că noi am fi făcut mai bine. Noi suntem mai buni, noi știm să facem mai bine.

Și nu trebuie să fim rău intenționați ca să procedăm așa. Pur și simplu, pierdem controlul, ego-ul nostru care trebuie să se hrănească cu ceva, iar acesta e prilejul perfect.

- Oamenii simt nevoia să dea sfaturi nesolicitate pentru a se asocia cu succesul celuilalt.

Aceștia vor mereu să fie în preajma celor care au succes. Cum scoate cineva capul și face ceva mareț, cum pac, sunt și ei acolo. Adevărul e că oamenii fără aspirații se vor înconjura mereu de oamenii cu rezultate, deoarece în felul acesta, cred ei, vor prinde un loc pe soclul pe care se găsește celălalt.

Problema apare datorită sentimentului care iese la suprafață din aceștia. Când sunt înconjurați de oameni buni, simt nevoia să se asocieze cu succesul acestora, să se considere că și ei sunt în situația respectivă. Nu vor rata nicio ocazie de a avea opinii și de a da sfaturi.

Dacă ei sunt în măsură să-i dea sugestii pertinente celui ce are rezultate, înseamnă că sunt cel puțin la fel de buni ca el. Sunt de fapt trei motive care duc la un asemenea comportament:

- Primul motiv este că oamenii nu înțeleg cât de greu a fost până ca cineva să ajungă să obțină un anumit lucru. De multe ori, oamenii sunt nevoiți să facă compromisuri și să își asume prețul lor din capul locului, iar sfătuitoarii nu vor putea înțelege asta. Nu, nu ajută să îi spui unei persoane care știe exact ce are de făcut, ce crezi tu că ar trebui să facă.
- Al doilea motiv este că oamenii nu înțeleg circumstanțele și astfel îți vor da sfaturi inutile. De multe ori, oamenii se pripesc și sugerează să faci lucruri pe care le-ai încercat deja și au avut sau nu succes. Când cerem sfaturi, explicăm și întregul context. Altfel, sfătuitoarii reușesc doar să ne irite sau să ne încurce.
- Al treilea motiv este că unii consideră că știu ei mai bine. Tu zici că vrei să faci A și B, iar ei iau în derâdere opinia ta și îți spun că de fapt C e mai important, iar apoi încearcă să îți demonstreze că sugestia lor e mult superioară gândirii tale. E amuzant când cineva încearcă să-ți explice ce e mai bine pentru tine.

Suntem deci într-o situație oarecum bizară. Ai un plan bine pregătit și te trezești cu un binevoitor care e gata să îți demonstreze că tot ce ai pregătit tu poate deveni un fiasco dacă nu vei urma "sfatul" respectivului.

Am plecat de la frustrare ca și o cauză primordială a alunecării în zona în care ajung unii oameni să devină indezirabili, trecând prin faza de invidie și ajungând, firește, în faza de "prostul" din zicală.

Cum să evităm implicațiile altora?

Pentru a nu cădea în capcana unei discriminări apriorice, trebuie să atrag atenția asupra faptului că nu sunt de acord cu generalizarea termenului "prost" sau "proastă". Nu poți spune despre un om că este pur și simplu prost, trebuie să deți înainte de toate, dovezi incontestabile. Asta pentru că ai putea spune atunci și despre un om că este pur și simplu inteligent, dar nu e neapărat un motiv de laudă. Sunt mulți oameni foarte inteligenți care se zbat în probleme și eșecuri comparat cu alți oameni mai puțini "intelenți" care se bucură de un succes, o împlinire și o calitate a vieții de invidiat.

Invidia poate să apară din foarte multe motive, iar psihologii atenționează că acest sentiment negativ poate duce la apariția suferinței, a frustrărilor sau a neputinței.

Încă din copilărie suntem învățați că invidia este un sentiment care poate ajunge să ne facă rău, aceasta fiind asociată cu o mulțime de elemente negative. Mai exact, persoanele care dezvoltă acest sentiment pot ajunge să se confrunte cu probleme atât din punct de vedere psihic, cât și fizic.

Cum recunoaștem un invidios? Psihologii sunt de părere că există anumite trăsături care îi evidențiază pe invidioși și care ar trebui luate în calcul în momentul în care alegem persoanele care să ne fie aproape.

- Stima de sine scăzută.

Stima de sine scăzută poate fi un factor care să ducă la apariția invidiei. O persoană care nu este mulțumită de imaginea ei sau care se simte inferioară, poate acumula frustrări de-a lungul timpului și va avea în permanență tendința de a se raporta la reușitele celor din jur, privindu-le cu invidie.

“Atunci când o persoană are stima de sine scăzută, nu este împăcată cu imaginea ei, cu viața ei, cu fizicul ei, cu cercul de prieteni, cu situația ei financiară, socială, relațională, acumulează în felul acesta, în timp, frustrări, devenind astfel persoane nesigure pe ele, cu încredere mică în propriile forțe și râvnesc mereu la ceea ce au alții. Întrucât nu reușesc să obțină ceea ce își doresc, există unele persoane care duc invidia la un alt nivel și doresc răul persoanelor din jur despre care consideră că au o viață mai bună. Unul din efectele acestei forme de invidie este dorința de a sfaturi care în general nu au aplicabilitate, dar care pot aduce prejudicii, în cazul în care sunt urmate.

- Frica.

Frica de eșec, de respingere sau teama de a nu reuși să își ducă la îndeplinire planurile îi poate determina pe foarte mulți oameni să dezvolte acel sentiment de invidie. Aceștia

pot avea de multe ori senzația că nu au suficient de multe lucruri, că nu sunt capabili să realizeze lucruri mărețe și aleg să se asocieze sub o formă sau alta cu planurile altora, chiar și doar prin sfaturi.

- Lenea.

Persoanele leneșe au mult mai multe șanse să devină invidioase. În opinia specialiștilor, acest lucru se întâmplă pentru că deși își doresc să obțină succesul pe care îl au cei din jur, aceștia caută cele mai facile mijloace de realizare. Atunci când nu reușesc, nu doar că renunță la obiectivul lor, ci ajung să îi invidieze pe cei care au obținut rezultate mai bune. Una dintre cele mai simple metode de a bloca succesul altora este "bombardarea" acestora cu sfaturi potrivnice succesului interlocutorului, vorba aceea: "să moară și capra vecinului"?

M-am tot gândit, în ultima vreme, care sunt dedesubturile prostiei și ce îl face pe un om la un moment dat să fie prost?

Spun că nimeni nu e prost tot timpul și nimeni nu e inteligent tot timpul. Uneori oamenii inteligenți fac niște lucruri foarte idioate cum și unii oameni proști fac niște lucruri foarte inteligente.

Un prieten bun mi-a spus așa: "Diferența dintre un om prost și unul inteligent este că prostul face mereu aceeași greșeală iar deșteptul tot timpul alta". Așadar, deja avem o trăsătură importantă care face diferența între proști și deștepți. Nu pare greu să fii inteligent, așa că dacă un om este inteligent, ajunge să aibă succes mai devreme sau mai târziu. Ajunge să aibă bani și o viață împlinită deoarece acesta e rodul inteligenței, care te ajută să găsești soluții și nu ai cum să fii inteligent și să rămâi la același nivel de sărăcie, probleme și suferință.

Însă pentru asta este foarte important, ca fiecare dintre noi, să evite să fie o persoană "proastă".

Se pot defini 7 trăsături specifice unui prost. Mă văd nevoit să subliniez faptul că "un prost" nu e obligatoriu să fie prost tot timpul. Sunt situații în care o persoană poate să se comporte ca un prost, dar, în alte situații respectivul se poate comporta normal. Diferența e dată de cauzele ce pot activa excesele de frustrare - invidie - prostie.

Cu toții am "experimentat" cel puțin câteva din aceste trăsături, dacă nu pe toate șapte simultan. Cred că prostia devine perfectă atunci când întâlnim toate aceste 7 trăsături într-un om. Abia atunci putem spune cu mâna pe inimă: "Bă ești proastă sau prost ca noaptea, de dai în bălți, și nu mai ai scăpare. Dacă prostia ar dura...", în jurul nostru ar fi numai vaiete.

Hai să inventariem cele 7 trăsături:

- Ignoranța – un mare semn de prostie este să fii un om ignorant.

Ca de exemplu să spui că există sau nu există viață după moarte, când tu nu ai citit măcar o carte sau un articol despre asta.

Nu aș vrea să fiu înțeles greșit. Nu mă interesează dacă tu crezi în viața de după moarte sau nu. Vreau să explic un principiu. Principiul este că nu vorbim despre anumite lucruri despre care nu știm, deci nu ne-am documentat aprioric. Asta este ignoranță. Să vorbești prostii când tu nu ai citit în viața ta măcar două rânduri despre un subiect. Când te educi și te documentezi, abia atunci câștigi dreptul de a-ți exprima o părere. Sunt oameni care și-au dedicat întreaga carieră și viață cercetării unui domeniu și vine un ignorant și aruncă cu rahat din propria gură asupra muncii unor oameni pasionați și dedicați. Asta este ignoranță. Asta este o dovadă de prostie. Nu este altceva decât o lipsă de educație dublată de un tupeu nesimțit. Un învățat spunea : "Nimeni nu s-a născut învățat însă nu ai nicio scuză să mori prost".

Când vedem ignoranța, deja vedem prostia arătându-și adevărata față. Dar, mai există 6 trăsături importante care fac prostia să se arate în toată splendoarea ei. Dacă ești doar ignorant însă ai doar calitate și-ar putea să scapi basma curată și să nu fii considerat o persoană proastă.

- Lenea.

Să fii un om leneș sau un parazit este o altă dovadă de prostie. Ai potențialul uriaș de a face lucruri extraordinare și tu preferi să tai frunze la câini și să lași zilele să treacă una după alta lăsând tot potențialul tău minunat să se irosească. De ce să citești, de ce să faci sport și să mănânci sănătos, de ce să înveți să ai relații minunate cu cei din jur, de ce să înveți să faci bani și să îți câștigi independența financiară? Pentru toate acestea trebuie muncă și tu nu ai chef. Ești un puturos. Ești o persoană leneșă. Și implicit proastă. Îți meriți soarta și suferințele. Așa leneș cum esti, nu eziți însă să dai sfaturi în situații de care ești total străin.

- IQ scăzut.

În principiu IQ-ul rămâne constant de la naștere și până la moarte, cel puțin așa se spune. De fapt IQ-un crește odată cu evoluția spirituală. Așa că dacă îl ai scăzut, "ghinion", cum zice sasu. Aparent, multă lume se referă la IQ scăzut ca prostie și la cel crescut ca inteligență. S-a dovedit că ai nevoie de un IQ de măcar 90 ca să poți obține rezultate în orice domeniu al vieții.

Inteligența măsurată de IQ se referă doar la emisfera cerebrală stângă, la logică, și s-a dovedit în numeroase studii că nu IQ-ul ci inteligența emoțională EQ face diferența în viață când vine vorba de succes și realizări. Așadar, nu ar trebui să ai motive de îngrijorare legate de IQ. Și nu te teme de prostie la acest punct decât dacă ai un IQ sub 90.

- EQ scăzut.

Mai degrabă poți să fii considerat o persoană proastă dacă ai EQ scăzut. Adică inteligența emoțională. Adică, te enervezi repede și ești o persoană impulsivă, nu poți să amâni recompensa în viață și faci credite ca să cumperi ceva ce nu ai neapărată

nevoie acum, mănânci inutil pentru că nu îți poți controla impulsul de pofticios, îți lipsește empatia față de oamenii din jur, etc. Din fericire, inteligența emoțională este educabilă.

- **Prezinți un caracter infect.**

Dacă a murit capra ta și vrei să moară și capra vecinului, dacă îți place să bârfești în loc să îți vezi de existența ta, dacă îți moare sufletul de invidie față de realizările altora, în loc să te bucuri de realizările tale chiar dacă sunt mai mici, dacă faci sex cu partenerul de viață al celui mai bun prieten sau celei mai bune prietene, dacă îți trădezi oamenii când aceștia ți-au încredințat încrederea lor, dacă minți și calci pe cadavre pentru a-ți atinge scopurile, dacă nu poți întinde o mână de ajutor semenului tău aflat în suferință, atunci ai un caracter infect și ești foarte aproape să fii un mare prost sau o mare proastă. Depinde de ce scor ai la ceilalți factori. Pentru că dacă stai excelent la restul punctelor, tot mai ai o șansă să fii un geniu machiavelic rău intenționat, dar nu ești prost sau proastă.

- **Frustrări.**

Nu ai bani, nu faci sex, ești bolnav sau bolnavă mai mult decât sănătos sau sănătoasă, ai o fire pesimistă, nu îți asumi responsabilitatea pentru rezultatele din viața ta. Toate acestea și multe altele duc la frustrări. Acel sentiment că îți dorești lucruri pe care acum nu le poți avea și pentru că nu ai un suflet curat și senin, pentru că nu ai inteligență emoțională să înțelegi că dacă ai răbdare, perseverezi, nu ești o persoană leneșă și lucrezi zilnic la evoluția ta, tot ceea ce îți dorești va deveni realitate, ajungi, în aceste condiții să nu te comporți ca un prost sau o proastă.

De la frustrare la invidie, și de la invidie la prostie e cale scurtă. Lucrează la frustrările tale și înțelege că de tine depind rezultatele din viața ta. Dacă ai frustrări nu îi chinui și pe cei din jur cu ele. Rumează-le în liniștea ta interioară și folosește energia acestor frustrări pentru a găsi soluții la problemele pe care le ai. Te asigur că vei reuși și în același timp nu vei stresa la maxim oamenii din jur care probabil țin la tine și care au și ei propriile frustrări la care caută soluții.

- **Exprimarea corectă.**

În viața de zi cu zi, suntem obligați să comunicăm. Modul nostru de comunicare este vital pentru a ne elibera de frustrări și nu numai. Astfel, e imperios necesar să învățăm să ne exprimăm corect:

... în loc de	... să spunem
nu am știut	nu m-am obosit să aflu
nu am putut	mi-a fost lene să caut o soluție
nu înțeleg	mi-e greu să gândesc singur
am uitat	nu mi-a păsat suficient

Citate luate de pe site-ul lui Bogdan Comanescu

Cu toții cred că ne regăsim în cel puțin una sau mai multe din aceste criterii. E în regulă cât timp devenim conștienți de ele și ne străduim să ne corectăm.

Există totuși oameni care se fac vinovați de toate aceste puncte și par iremediabil compromiși. Asta definește un om prost. Un om care are toate aceste 7 puncte și care nici măcar nu e conștient de ele.

Suntem acum înarmați cu indicatorii care pot defini o persoană considerată ca fiind "proastă". Știm acum cum să ne ferim de aceștia și cum putem deci să evităm situații neplăcute. Să nu uităm că marea majoritate a celor pe care noi îi considerăm ca fiind proști, au un background ascuns în subconștientul lor, o credință care generează frustrare și invidie.

Sfatul cel mai practic este: *nu trebuie să ne lăsăm înconjurați de specia dăunătoare a "proștilor", ci doar să o ignorăm, eventual să încercăm să îi ajutăm și să ne lăsăm "încercuiți" doar de persoane care ne plac și ne fac să ridicăm ștacheta.*

În încheiere, aș adăuga faptul că atât proștii cât și inteligenții mor, asta ca să nu fie discriminare, doar că prostul își omoară singur neuronii pentru a-l săpa pe inteligent, iar cel din urma îi oferă noi metode prostului prin care să-și sape singur groapa.

Cine ne sunt prietenii adevărați?

Acum știm să identificăm personajele care se înscriu cu succes ca protagoniști în zicala noastră. Bineînțeles că nu e vorba de câini de a căror inteligență și loialitate nu poate fi pusă la îndoială. Eliminăm candidații la prostie din viața noastră, dar pe cine punem în loc?

Sistemul actual și în perspectiva erei digitale vor reduce complexitatea unui om la titlurile deținute, la valoarea lui netă. Un prieten adevărat este un om care evită să îți devină sfătuitor cu tot întradinsul. În această lume, în care suntem percepuți, mai curând, ca „mașini economice productive”, este foarte greu să vezi care sunt prietenii tăi adevărați.

Nu numai evaluarea corectă a celor care sunt prieteni, dar și a celor care se pretind a fi prieteni, este foarte dificilă. Mulți dintre colegii voștri de muncă au fost educați pentru a afișa o fizionomie plăcută, inclusiv a spune lucruri plăcute, corecte, în sprijinul vostru. Fiți atenți, poate această aparență nu e alceva decât o mască.

De multe ori însă vă treziți că unii din așa ziși prieteni v-au părăsit când aveți mai mare nevoie de ei. Mai mult, dacă sunteți o persoană de succes sau cu influență, vor dori să fie în compania voastră, să fie conectați la relațiile voastre, numai din interes. Nu o fac din prietenie, ci din motive strict personale, egoiste.

Întotdeauna, asemenea oameni vor dori să fie apreciați și judecați prin prisma valorii pe care le-o conferă poziția care o ocupă alături de voi. Nu vă lăsați înșelați de aparențe căci aceștia, nu fac altceva decât să se folosească de voi.

Matthew Jones, declara cu amărăciune: „*Mi-a fost dat să ascult foarte multe povestiri dure. Am învățat din acestea faptul că este foarte greu să-ți faci prieteni adevărați, mai ales atunci când la mijloc sunt banii și putere. Adevărul este că ne vine foarte greu să vedem cine ne va întinde o mână de ajutor când suntem la pământ sau va profita în folosul său de situația grea în care ne aflăm.*”

Natura umană complică și mai mult lucrurile. Oamenii simt nevoia de conexiuni, simt nevoia să-și împărtășească bucuriile și necazurile cu alții.

Este important să descoperim în cine putem să avem încredere și să prețuim valoarea relației cu acele persoane. Cum, de asemenea, va fi important să punem capăt acelor "prieteni", care ascund interesele personale ale așa intitulatilor "prieteni".

Să încercăm să identificăm care ar fi cele 6 posibile modalități, pentru a descoperi cine ne sunt prietenii adevărați, în care este bine să investim încredere în relațiile cu ei, precum și ce relații trebuie tăiate de la rădăcină.

- Prietenii adevărați te ajută să-ți sărbătorești realizările.

Când sunteți înconjurați de persoane toxice, aceștia devin invidioși și chiar geloși pe realizările voastre. Putem afirma că aceștia nu vor să se bucure de realizările voastre, fiindcă le consideră drept insuccese ale lor.

Tot ce realizați va fi considerat de aceste persoane drept factori care contribuie la decăderea lor. Prietenii adevărați vă ajută întotdeauna să "urcați", să evoluati. Ei vor dori cu adevărat să străluciți.

- Prietenii adevărați vă ascultă și vă ajută atunci când vă simțiți rău sau sunteți în dificultate.

Cu toții avem sușuri și ne găsim câteodată în dificultate. Ați trecut, mulți dintre voi și prin momente foarte grele. În aceste situații prietenii adevărați sunt lângă tine, chiar și atunci când cineva s-a îmbolnăvit, sau când pierzi pe cineva drag sau atunci când ai dificultăți financiare.

Sunt momente în care bunii prieteni rămân alături de voi, se interesează de soarta voastră, nu vă întorc spatele în situații dificile pentru voi. Vă întreabă ce faceți, cum vă descurcați, încearcă permanent să nu vă lase să treceți singuri prin acele situații dificile. Cei care se pretind prieteni sunt foarte ocupați, n-au timp pentru voi.

- Prietenii adevărați nu dau sfaturi fără să le fie solicitat asta.

Un prieten adevărat are încredere în deciziile voastre, deoarece vă cunoaște și e solidar cu ele. Orice imixiune neavenită în sistemul vostru decizional este o dovadă de neprietenie și trebuie eradicată încă din fașă.

- Prietenii adevărați vă pun întrebări importante, întrebări pe care majoritatea nu vi le pun.

Este importantă această distincție între cei care pun întrebări importante pentru viața voastră și cei care vă întreabă spre exemplu doar „Ce mai faci, cum e vremea, etc.?”.

Evaluati relațiile cu oamenii din jurul vostru, aplicând acest criteriu, al întrebărilor punctuale sau generaliste.

Un prieten bun este acela care vă determină, prin întrebările puse, să reflectați asupra valorilor după care vă conduceți viața, fără a căuta să vă determine să îi preluați propriile valori. Când celălalt va întreaba generalități sau despre lucruri care nu au cu adevărat importanță pentru ceea ce vă frământă, renunțați la relație fără nicio strângere de inimă și numai investiți sentimente și energie în ea.

- Prietenii adevărați vă ascultă cu atenție și nu așteaptă momentul să vorbească doar despre ei.

Când ați constatat că o persoană, în mod frecvent „pândește” momentul să deturneze discuția spre el și problemele sale, acesta este un semnal clar că nu-l interesează problemele voastre. Experiențele voastre de viață nu au semnificație, importantă pentru acea persoană.

Cine vă este prieten, nu numai că va asculta atent, dar și va participa la conversație. O asemenea persoană vă va oferi întotdeauna posibilitatea de a vă exprima opiniile și emoțiile. Cunoașteți foarte bine expresia: „Simt că pot să discut orice cu tine”? Ei bine, nu folosiți această expresie decât în relațiile cu un prieten adevărat.

- Prietenii adevărați vă provoacă să creșteți spiritual prin pozitivarea energiei pe care o emiteți și cresc alături de voi.

Nu vă este prieten cel care va lăsa să stați în „amorțeală”, cel care nu vă motivează să evoluati continuu. Nu vă este prieten nici cel care vă lasă să uitați, cu bună știință, de propriile voastre valori.

Un prieten bun vă va provoca tot timpul să realizați ceva, să vă depășiți condiția. El se va dezvolta alături de tine împărtășind valorile, idealurile tale, respectând ceea ce faci.

Un prieten și o relație de prietenie se dezvoltă și rezistă prin reciprocitatea sentimentelor și a respectului pe care vi le datorați unul celuilalt.

Remember

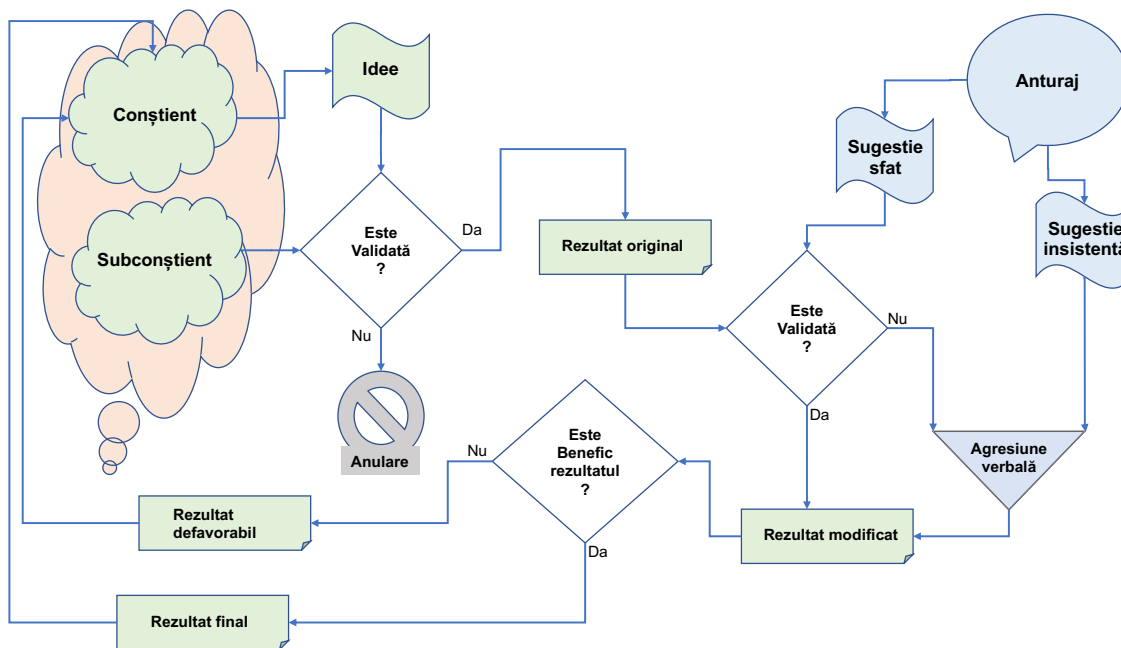
Acum la sfârșitul pledoariei mele legate de substractul zinalei ”Câinele moare de drum lung și prostul de grija altuia” mă văd nevoit să scot în evidență ”firul roșu” pe care am încercat să îl urmez. Mă simt nevoit să fac acest lucru deoarece pentru unii trecerea de la zicală, la definirea ”prostului”, trecând prin metode de a ne feri de el și în final ajungând la modul cum să ne alegem prietenii ar părea, la prima vedere, un mod forțat de a analiza o zicală.

Mulți vor fi convinși că subiectele tratate nu au nicio legătură logică între ele. La prima vedere le-aș da dreptate, dar să încercăm să privim mai în adânc problema. Avem de a

face cu acțiunea unor oameni care, agresiv sau nu, încearcă să ne deturneze de la drumul nostru, în momente în care părem mai sensibili.

Tocmai am reușit să definim modul în care "prostul" agresează chiar și verbal pe cel care nu îi recunoaște "superioritatea" într-un anumit domeniu. De fapt această superioritate și-o etalează în multiple domenii, domenii în care nu are, de cele mai multe ori, absolut nici-o competență.

Am încercat să evidențiez gradul de pericolozitate al unor astfel de acțiuni, dar o reprezentare grafică ar putea să pună mai bine în evidență întregul proces.

Conștientul are o idee izvorâtă din nevoile cotidiene, idee pe care o pune spre validare subconștientului, pentru un aviz de oportunitate. E drept că acest aviz este consultativ. Normal este faptul că acest aviz, în general poate duce la materializarea ideii într-un rezultat, dar tot așa de bine poate duce și la o casare a ideii. Acum intervine anturajul cu o serie de amendamente sub formă de sugestii sau sfaturi. Așa cum îi stă bine unei democrații, subconștientul intervine în validarea sugestiilor și dă un aviz pozitiv sau negativ. Acum lucrurile se complică. Dacă avizul e pozitiv, rezultatul se modifică și conștientul primește undă verde de execuție a rezultatului modificat. Dacă însă rezultatul este negativ, anturajul intervine cu "sugestii insistente" în dorința de a deturna rezultatul. Această intervenție, de cele mai multe ori degenerază în agresivitate, și astfel, prin cedare, rezultatul poate primi o altă turnură. Se pune acum problema dacă rezultatul modificat este benefic titularului ideii. Dacă este benefic, rezultatul modificat devine "rezultat final" și conștientul este încunonștințat de faptul că poate trece la execuția lui. Dacă validarea a dat un verdict negativ, se trece la casarea rezultatului.

Există situații în care titularul ideii, sub impulsul sfaturilor de tip "șrapnele", intră într-o stare de acceptare voluntară, moment în care subconștientul e decuplat de la procesul de validare și rezultatu defavorabil își produce efectul.

Concluzia:

"Dacă vrei să presari ghimpi pe drumul altuia, ai grijă să umbli încălțat",
(proverb indian) și *"La drum ai grijă de picioare, iar când vorbești ai grijă de limbă"*
(proverb malaezian).